

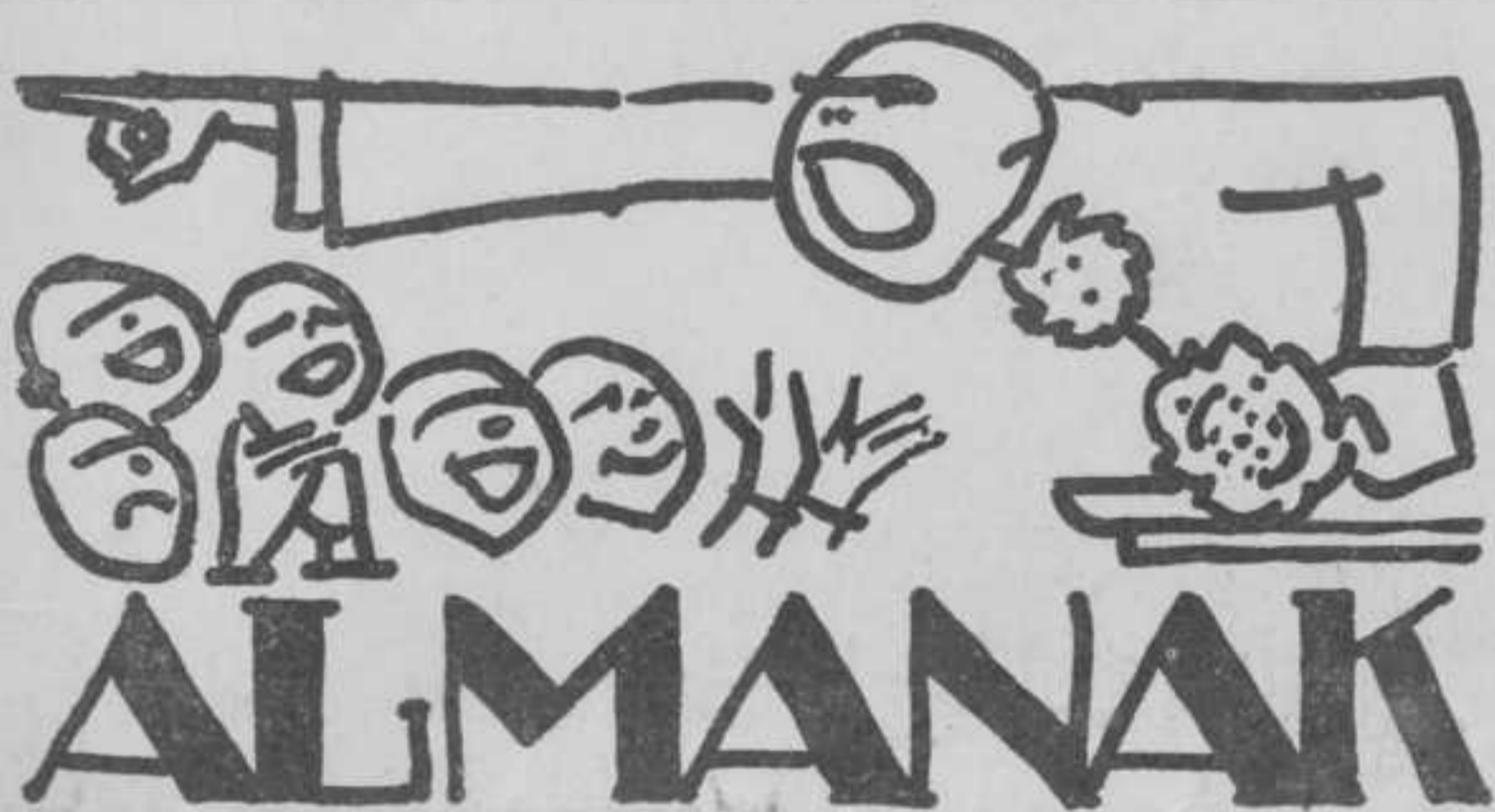

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

WAARNEMEND HOOFDREDACTEUR: G. W. KOOPMAN. GRIFFIER: H. R. S. TIJSSENS. REDACTEUREN:
R. VERLOREN VAN THEMAAT — T. KOMOR — S. G. KRUYTBOSCH — L. C. SLOTH BLAAUBOER.
VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER
TOT SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H.D.S.C. f 4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25
ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT.

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: NAAMDOOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - HIPPOLYTUSBUURT 6
12e JAARGANG VRIJDAG 15 NOVEMBER 1935 10 BLZ. No. 10

SCHRIJFT!

HET IS

BOTER

AAN DE

GALG

GESMEERD!

VARIA!

DACHT U DAT ER

ZOO

MENGELWERK!

IETS VAN

UW ALMANAK

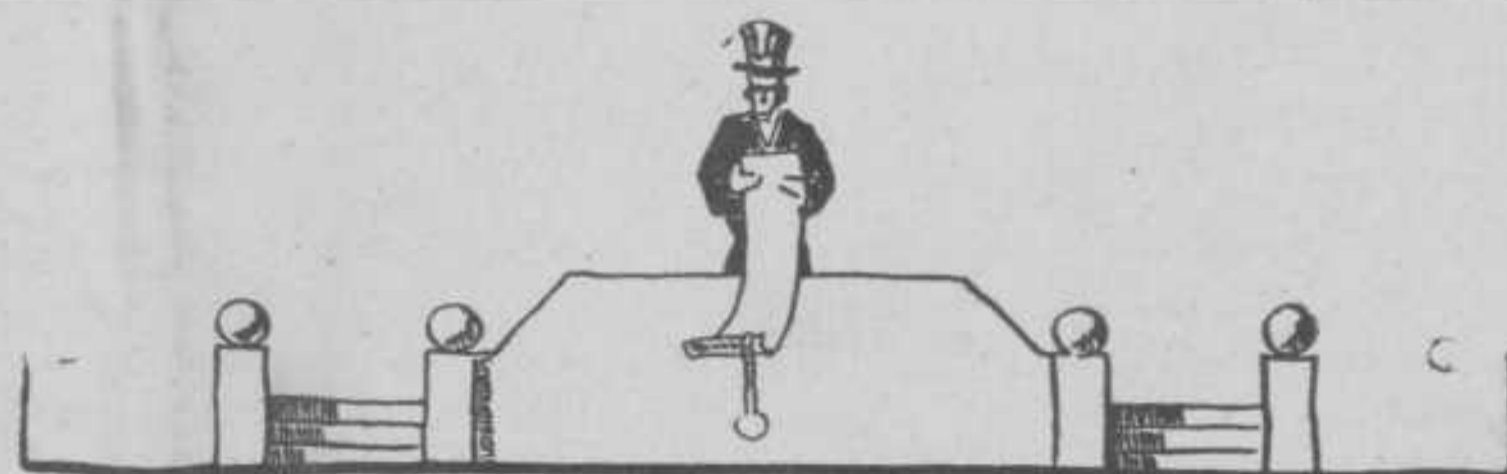
TERECHT KOMT?

DE INZENDTERMIJN SLUIT MAANDAG 18 NOVEMBER.

**DIT IS DE LAATSTE
OPROEP!**

VERSLAGEN!

TEEKENT!

UIT 'T ROODE KAMERDE

REDE UITGESPROKEN DOOR DEN HEER L. H. OP TEN NOORT, TER GELEGENHEID VAN ZIJN AFTREDEN ALS PRESIDENT VAN DEN SENAAAT VAN HET DELFTSCH STUDENTEN CORPS OP DONDERDAG 14 NOVEMBER 1935.

*Mijne Heeren Senatoren,
Mijne Heeren Eere-leden van den Senaat,
Mijne Heeren te installeren Senatoren,
Mijne Heeren leden van het Delftsch Studenten Corps,
Mijne Heeren,*

De laatste maal dat ik de eer en het voorrecht heb als President voor U te staan, weet ik, dat een schoone traditie mij vergunt om, alvorens mijn functie over te dragen, U mijn persoonlijke meening over het Corps voor te leggen.

Het is van groot belang dat telkens weer het innerlijk van het Corps wordt nagegaan en getoetst wordt aan de ideëele beginselen, die door de jaren heen erkend zijn als de eenig juiste. Immers, de groote waarde, die wij aan het Corpslidmaatschap toeschrijven, en de groote consequentie's ten aanzien van levenshouding en -opvattingen die daaruit voortvloeien, maken het noodzakelijk dat wij ons voortdurend bezinnen of het fundament waarop dit alles is gebaseerd, intact is gebleven. Waar het maatschappelijk leven en de daaraan verbonden vraagstukken de laatste jaren zoo gecompliceerd zijn geworden en men, algemeen gesproken, op verschillend gebied, ook moreel, naar een lager niveau heeft moeten afdalen, kunnen wij het logischerwijze betwijfelen of het Corps zich aan de invloeden, die een parallelle werking hebben, heeft kunnen onttrekken. Eenige jaren geleden is er van deze plaats een waarschuwend woord gesproken tegen de gevolgen van de steeds voortschrijdende democratisering. Thans moet ik constateeren dat deze waarschuwing niet heeft verhinderd dat het Corps, althans in het besef van deze dingen, achteruit is gegaan. Ik betreur het zeer, doch voel het als mijn plicht jegens het Corps U deze feiten voor oogen te stellen.

Ik wil geenszins beweren, dat opvattingen over het innerlijk en uiterlijk leven in het Corps ongewijzigd moeten blijven; integendeel, de grootste fout die men kan maken is het ontkennen van de evolutie, het negeren van de zich steeds vernieuwende en verjongende ideeënwereld, die in het Corps leeft. Maar het fundament waarop wij, zooals ik reeds zeide, alles baseeren en waarop de strengste zelfkritiek rotsvast en onwankelbaar in zijn oordeel, de opbouw helpt beantwoorden aan de eischen der verantwoorde architectuur, dat fundament heeft bij zeer velen geleden of is zelfs nooit voltooid geweest.

Suzanne

Het is onloochenbaar dat de tijden veranderd zijn. De aankomende studenten hebben gemiddeld een mindere ontwikkeling en zeker een belangrijk mindere innerlijke beschaving dan de generatie's van eenige jaren terug. Ik geloof stellig dat deze opmerking niet beoordeeld kan worden als het verhaal waarin de oudere van vroeger tijden vertelt. Ik hoef U slechts aan de laatste groentijden te herinneren om de afdalende lijn duidelijk aan te wijzen. Aangezien hiermede de zekerheid dat een groen zich spoedig tot goed Corpslid zal ontwikkelen in gevaar wordt gebracht, is er dubbele waakzaamheid noodig. In dit opzicht ben ik teleurgesteld. Want de nagroentijd, die ik bij de inauguratie zoo in Uwe belangstelling verzocht, is, mijns inziens, onjuist geweest. De bedoeling om te verhoeden dat de opbouw van de 1e-jaars uitsluitend een uiterlijke zou zijn is namelijk niet bereikt. Zeer gewaardeerd heb ik het dat een tegemoetkomen van de 1e-jaars, een aanvaarden als mede-lid tot uitdrukking is gekomen. Ik hoop echter dat de feitelijke oorzaak hiervan, de tegenstelling die tusschen 2e en 3e-jaars bestond zal vervagen en dat men op bredere gronden zal trachten naar een solidair, saamhoorig Corps. Men moet algemeen beseffen dat het Corpslidmaatschap plichten met zich brengt. Ik noem het thans „plicht" om U ondanks Uzelve te nopen de onschatbare voorrechten, die U met het lidmaatschap verleend worden, te benutten.

Het is toch bedroevend, dat waar velen laten blijken het zoo noodig te hebben, de mogelijkheden tot geestelijke ontwikkeling en tot het veredelen van hun beschaving onbenut blijven. Ik hoef U maar te wijzen op de avonden, die Debating of Vrije Studie uitschrijven en de gevoelens, die de organisatoren van dergelijke avonden bezielen, wanneer hun met zooveel ambitie verrichte taak beloond wordt met het toeval van wel 20 belangstellenden.

Het is toch een bekend feit, dat er lieden zijn die liever een bioscoop inwandelen, zonder nog naar de inhoud van het programma te informeerden, dan dat ze een belangrijke inleiding over een of ander vraagstuk van dezen tijd zouden bijwonen. Hoewel oppervlakkig het leven nog betrekkelijk actief is, is dat dieper in veel mindere mate het geval en het is belangrijk dat het Corps zich hiervan herstelt. Het is daarom prettig te kunnen constateeren dat het Societeitsleven opgewekter is geworden. Een feit echter moet ik hier noemen, dat ondanks het misschien veranderd aspect toch absoluut is te veroordeelen. En wel dat het bij de clubreunie's herhaaldelijk geconstateerd moest worden, dat reeds binnen een uur de kring verbroken werd en de slachtoffers zich naar huis moesten begeven. Uit een zoodanig onbeheerscht zijn kan de conclusie getrokken worden dat dergelijke lieden niet tot de waardevolste elementen behoren.

Zooals U uit mijn woorden zult kunnen opmaken, zie ik het Corps in een zeer moeilijke periode, waarvoor alle krachten moeten worden ingespannen om het er doorheen te brengen. Ik acht het niet verantwoord om schouderophalend te zeggen, dat het wel niet zoo'n vaart zal loopen. Integendeel, juist waar wij in onze studententijd de vrijheid van levenshouding hebben, waar wij immer de ongemeene vrijmoedigheid kunnen bezitten om elk vraagstuk in uitzonderlijk licht te plaatsen en uit elke gezichtshoek zullen oordeelen om daarmee uiteindelijk elke zijde te belichten, vind ik het gemotiveerd om onze maatschappij ook thans scherp te beoordeelen.

Ik geloof, als ieder, in het ideaal van het Corps. Hoe verhoudingen ook mogen liggen, het ideaal zal immer ongeschonden zijn, en zal daarom ook het bestaansrecht van het Corps blijven bewijzen. Op het oogenblik heb ik U moeten wijzen op het feit dat velen echter niet kunnen beantwoorden aan de hooge eischen, die het ideaal van ieder, als factor van onze gemeenschap, stelt. Zooals drie jaar geleden gewaarschuwd werd voor voortgaande democratisering, zou thans ik U het schrikbeeld van verproletarisering willen oproepen. De overtuiging dat we daar echter nooit mede te maken zullen krijgen is gegrond in het feit dat ik het Corps ken en waardeer als een exclusieve kring. Niet als zelfgenoegzaamheid, maar als middel om het gebrek aan geest en beschaving buiten te sluiten.

Binnen deze kring moet een ieder zich nauw verwant, nauw verbonden gevoelen. Daarom ook moeten de 1ste-jaars sneller en vollediger in het Corps opgaan. U, de ouderen, moeten hun daarbij helpen, hen opnemen in het vereenigingsleven, Societeitsleven en dispuutleven. Opnemen voorl in Uwe belangstelling voor hun neutraliteit en geestelijke rijkdom. Late ieder zich ontplooiën ten bate van hemzelf en van het Corps en zijn vereenigingen. Daarmede maakt hij zich voor het Corps onmisbaar en krijgt hij de gelegenheid zijn capaciteiten in te zetten bij het trachten naar waardevolle resultaten. Dan zullen U en het Corps elkaar dankbaar zijn, terwijl de stimulerende werking, die daaruit voortkomt de schoonste belofte voor de toekomst inhoudt.

Mijne Heeren,

Heden leg ik de mij zoo dierbaar geworden functie van President van den Senaat neer. De veelomvattende en verant-

woordelijke taak, die Gij een jaar geleden op mijn schouders meende te moeten leggen, heb ik, naar ik van gansche harte hoop, volgens Uwe volle tevredenheid en in het duurzame belang van het Corps vervuld. Ik ben U zeer dankbaar dat U mij in het afgelopen jaar bij voortduring hebt doen werken met Uw volle vertrouwen achter mij. Dit heeft mijn taak, waaraan ik mijn geheele leven de waardevolste herinneringen verbinden kan, zeer verlicht. Ik hoop dat U den aantredenden Senaat evenzeer Uw vertrouwen zult schenken; want zoo stelt het Corps zich onder een leiding, die de meest vruchtbare resultaten doet verwachten.

Het valt mij zwaar van deze plaats afscheid te moeten nemen. Een jaar lang heb ik van hieruit het Corps in U vereenigd mogen zien. Ik kan verzekeren dat mijn inzicht in op andere plaats moeilijk te herkennen nuances mij tot waardevolle leering heeft gediend. Ik heb in alle generatie's bewijzen van buitengewone liefde voor het Corps mogen zien afleggen. Ook Uwe belangstelling thans zie ik als een blijk daarvan. Moge deze liefde U voortdurend doen streven naar een verbreding en verdieping van het Corpsleven waardoor een schoone toekomst eens gulden bladzijden zal toevoegen aan de schoone historie van het D. S. C.

Mijne Heeren Eere-leden van den Senaat,

De onverflauwde toewijding, waarmede U gedurende den ambtstijd van mijn Senaat ons immer terzijde stond, heeft het mogelijk gemaakt dat wij bij onze besluiten konden beschikken over het inzicht in alle factoren die daarbij van belang konden zijn. Wij zijn U daarvoor zeer erkentelijk en gaarne wil ik de laatste maal dat het mij vergund is, namens het Corps te spreken, U de warme dank ook van die zijde, aanbieden. Mijn Senaat heeft tevens ten eerste de vriendschapsvolle wijze gewaardeerd waarmede U ons in en buiten de Senaatsvergaderingen persoonlijk zijt tegemoetgetreden.

Mijne Heeren mede-Senatoren,

Het is moeilijk te realiseeren dat de band, die ons een jaar lang verbonden heeft en die ons onder gezamenlijke verantwoordelijkheid heeft doen arbeiden aan de op ons gelegde taak, thans ontknoot zal worden.

En dan gevoel ik behoefte om U zeer dank te zeggen voor de toewijding waarmede gij Uw functie's waarnaamt en voor de medewerking, die ik steeds van U mocht ondervinden. De gevoelens die thans in mij opwellen zijn te vanzelfsprekend dan dat ik U daarvan zou behoeven te getuigen.

Slechts wil ik U zeggen, dat het afgelopen jaar een onvergetelijk jaar is geworden door de groote vriendschap en het volle vertrouwen die U mij hebt willen schenken. Er is behalve de officieele, een band ontstaan, die onverbreekelijk is.

Mijnheer Reuhl,

Met veel vertrouwen draag ik U mijn functie over. Ik weet dat Uw verkiezing tot President van den Senaat in het Corps met vreugde is begroet. Ik weet dat U de omvang en de verantwoordelijkheid van Uw taak beseft en dat U daar geheel tegen zijt opgewassen. In het Corps hebt U immers reeds van Uw capaciteiten doen blijken en getoond de presidentshamer in goede handen te hebben. De hoogste, eervolste functie van het Delftsch Studenten Corps wordt aan U toevertrouwd. Moge deze functie U even dierbaar worden, als hij het Uwen voorgangers is geweest.

Met dezen hamerslag, déchargeer ik mijzelf en installeer den Heer W. M. Reuhl als President van den Senaat van het Delftsch Studenten Corps.

REDE UITGESPROKEN DOOR DEN HEER W. M. REUHL, TER GELEGENHEID VAN ZIJN INSTALLATIE TOT PRESIDENT VAN DEN SENAAT VAN HET DELFTSCH STUDENTEN CORPS OP DONDERDAG 14 NOVEMBER 1935.

Mijnheer Op ten Noort,

Nu U mij in de gelegenheid hebt gesteld de taak, die U gedurende een jaar met zooveel toewijding hebt vervuld, voort te zetten, kan ik U de verzekering geven dat de aanstaande Senaat verschillende van de door U aangegeven richtlijnen zal overnemen.

Het is steeds Uw streven geweest de goede verstandhouding met de Technische Hoogeschool te handhaven en dit is iets waarvoor het geheele D.S.C. U dankbaar kan zijn. Want is het niet, dat mede door de plaats van de T. H. in de Maatschappij, ons corps in de studentenwereld door haar vooraan-

staande positie uitmunt? En het is juist daarom dat het van zoo groote waarde is, dat de T. H. en ons corps, door de vele parallel loopende belangen, samen op goeden voet van vriendschap kunnen voortleven. Ons doel zal steeds zijn deze vriendschap op een voor het D.S.C. waardige wijze instand te houden.

Uw Senaat is voor de eerste maal ermee belast geweest de eerste jaars contributie te verdeelen. Ondanks het feit dat vele vereenigingen zich benadeeld voelden, of een enkele zelfs het advies van de Financieele Commissie niet opvolgde, heeft hiermede het corps een stap in de goede richting gedaan en zich op een gezonder financieele basis geplaatst.

Voor deze zoojuist genoemde punten, die U gedurende Uw Senaatstijd steeds naar voren hebt gebracht, beschouw ik het als een voorrecht jegens U mijn hartelijken dank uit te spreken.

Mijne Heeren Senatoren,

Datgene, zoojuist tot den Heer Op ten Noort gesproken, is van zelfsprekend ook tot U gericht geweest. Verder kan ik niet anders, dan mijn groote erkentelijkheid betuigen voor al hetgene, dat door Uw zoo spontane liefde voor het Corps tot stand is gebracht.

Thans is het mij een eer U te ontheffen van de functies, die van U zooveel aandacht hebben gevegd.

Met dezen hamerslag dechargeer ik den Heer C. W. G. van de Velde als Secretaris, den Heer J. M. G. D. van Slingelandt als Thesaurier, den Heer J. J. Blijdenstein als Archivariss, en den Heer J. C. Schönfeld als Commissaris.

Ik installeer in hunne plaatsen de Heeren J. B. F. van Hasselt, R. R. M. Rosen Jacobson, D. M. W. Staring en C. Kolff.

Mijne Heeren Mede-Senatoren,

Ieder van ons is het gegeven te gaan vervullen een zeer schoone, maar tevens de meest gewetensvolle plicht, die het Corps ons kan geven. Hierdoor zullen wij tot de gelukkigen behooren, die de rij van Senatoren voortzetten. Het is daarom dat ik van deze gelegenheid gebruik maak mij te wenden tot diegenen, die ons een voorbeeld hebben gegeven.

Mijne Heeren Eere-leden van den Senaat en Oud-Senatoren,

Uw rijkdom aan ervaringen en bezonken oordeel is voor ons niet te ontberen. Het is niet voldoende terug te zien naar Uwe daden, maar het is noodig, dat wij steeds in de gelegenheid zijn van Uw raad gebruik te maken. Ik verzoek U ons te willen steunen om zodoende door gezonde samenwerking in staat te zijn bij te dragen tot het welzijn van het D. S. C.

Mijne Heeren Leden van het Delftsch Studenten Corps,

Het Corps is een gemeenschap, die in jarenlange geleidelijke ontwikkeling schijnbaar tot vaste vorm is gekomen. Maar juist hierin vergissen zich velen. Zij kijken slechts terug en beschouwen hun voorgangers als ideale Corpsleden, die zij trachten in geest en stijl na te bootsen, want zij zien het Corps

als een onverwrikbare rots, die niet van vorm kan veranderen al zou ook het water zoo hoog wassen, dat hij ten onder gaat. Het Corps moet zijn als een duin, gevormd door ruwe elementen en dat weerstand biedt aan zware zeeën, maar zich kan verleggen naar dat punt waar het beter als wering tegen stroomen van nut is.

Daarom moet ieder een open oog houden voor hetgeen zich in de buitenwereld afspeelt, en niets beter dan zelfkritiek, geboren uit een verwijd inzicht, kan het Corps tot krachtiger vorm brengen, die dezelfde waarde bezit als de vroeger vertoonde.

Niet gebaat is men met leden die slechts leden zijn. Zij gebruiken ten hoogste de S. P. als café en vinden geen initiatief zich maar ook in een enkele richting te uiten. De waarde van het Corps is voornamelijk gelegen in haar suborganisaties, waarin de lichamelijke maar vooral onze cultureele ontwikkeling tot uiting kan komen. Het D. S. D. G. „Vrije Studie”, de D. S. D. C., en de Spiegel genieten nog veel te weinig aandacht. Zij zijn juist de stuwende kracht tot gedachtenwisseling en kritiek, welke als resultaat hebben de vorming van eigen geest en stijl. De Spiegel is van de leden en ieder kan zijn vrije meening erin kenbaar maken, waardoor de zoojuist genoemde dispuutgezelschappen ongetwijfeld een aanleiding tot grooter activiteit vinden. Het is echter als een reactie op vroegere, alles afbrekende kritiek, dat men in het algemeen nog huivert iets opbouwends naar voren te brengen.

Komen er opbouwende meeningen dan zal altijd het nuchter verstand van anderen dit wel degelijk op juiste waarde weten te schatten. Zoo komt men tot de gedachtenwisseling en goede kritiek die zoo nuttig zijn voor ons Corps.

Merkwaardig is het dat de laatste jaren door de jongeren zoo bedroevend slecht examen is gedaan. Te meer zoo eigenaardig doordat de belangstelling voor de societeit veel te wenschen overliet. Hierdoor waande men zich in een overvloed van tijd, waardoor elk animo, ook tot studeeren, verdwijnt. Het feit dat zoo weinig examens zijn gehaald schaadt niet alleen het Corps naar buiten toe, maar verzwakt haar ook inwendig, doordat het Corps steeds nieuwe krachten eischt, welke alleen door materieele oorzaken moeilijker te vinden zijn.

Onder deze materieele oorzaken reken ik slechts financieele en examen gebreken. Het Corps heeft zich in vele opzichten financieel aangepast maar daarom ook kan het van zijn leden verwachten dat deze in staat zijn de leidende functie's aan te nemen en niet om studieredenen moeten bedanken. Het is om deze redenen dat ik de jongere jaars op het hart druk hun studie, vooral in de eerste jaren, niet te verwaarloozen, zoodat zij straks met een gerust geweten de leiding kunnen aanvaarden. Dit jaar is ingezet met een goed societeitsbezoek en kan niet anders dan de verwachting geven, dat het huidige eerste jaar meer begrip krijgt zijn tijd in te deelen en daardoor in Mei een examen met succes zal kunnen volbrengen.

Wel is er tegenwoordig een verbetering te constateeren in de gang van zaken, waardoor men werkelijk zou kunnen meenen dat het D. S. C., na eenige jaren van slapte aan het begin gekomen is van een nieuwe bloeiperiode.

Dit laatste jaar heeft er een frissche wind door verschillende vereenigingen gewaaid. Daarvan zou ik voorbeelden naar voren kunnen brengen, maar het is onnoodig, daar ieder dit wel voor zichzelf kan bedenken.

Men moet echter niet met een tevreden glimlach op het gelaat indommelen, want dan zou deze opleving slechts een stuip trek zijn als gevolg van de groote veranderingen, die zich in de wereld voltrokken hebben. Wakkert daarom zelfkritiek op, bestrijdt elkaars opinie, dit zal niet alleen de Spiegel zeer ten goede komen, maar zal het Corps doelbewuster haar weg doen vervolgen, zoodat deze opleving zich bij het aanstaande Lustrum op schitterende wijze kan uiten.

Het Corps bevindt zich ontegenzeggelijk in een zeer moeilijke tijd, er is echter steeds iets, dat haar de noodige veerkracht geeft zich te herstellen en dat is de Onsterfelijk Jeugd van het Delftsche Studenten Corps. Ik heb gezegd.

Cliché's H. G. van den Berg: „Wordt het D.S.C. een sportclub?”

AERO.

Maandag 18 November zal de heer Ir. J. W. H. Lambach een lezing houden over: „De Bouw van de P.H.—D.S.A.” Deze lezing wordt gehouden in het Gebouw voor W. en S. en is toegankelijk voor alle ingeschrevenen aan de T. H. Waarschijnlijk zal de heer Oyens vlak voor de Kerstvacantie een lezing houden over de ontwikkeling van zweefvliegtuig tot licht motorvliegtuig.

Beide lezingen worden georganiseerd met medewerking van het Delftsch Hoogeschool-fonds.

Laatsleden Zaterdag zouden de heeren Reuhl en Huizinga als demonstratie een poging doen tot het behalen van het „A-brevet Deze pogingen vonden een onverwacht einde daar de heer Reuhl er in slaagde bij een sierlijke salto mortale de beide vleugeltippen van het toestel af te breken.

De gewone oefeningen worden Zaterdag op de oude voet voortgezet.

Op de lessenaar ligt een lijst voor hen die zich voor f 4.50 op „het Vliegveld” wenschen te abonneren.

Namens het Bestuur:
H. H. BOONSTRA, Secretaris.

D. S. A. F. De donkere kamer.

Weinige mensen zijn er in 't Corps, die weten wat er in deze vereeniging omgaat; wat men er presteeren kan.

Weinigen! En wij vragen U waarom!

Wist U misschien niet eens dat er een donkere kamer was? Bent U de weg daarheen vergeten, of bent U een van die mensen die het „veiliger vinden” zijn foto's naar een fotograaf te brengen.

Waarom? Vragen we U nogmaals!

Wist U niet dat er in de donkere kamer alles te vinden is, dat er uitstekende chemicaliën zijn, dat de film die U wilt ontwikkelen niet kan mislukken als U een correx-does ter hand neemt? Wist U dat het afdrucken slechts een uitknobbelen van belichtingstijd is zooals een vergrooting, die U daar voor een paar cent kunt maken, en bij den Fotograaf schatten kost? Een prachtig vergrootingstoestel staat er, een tweede speciaal voor „kleinbild-camera” (Leica en Coutax) is binnenkort ook te verwachten. Een lichtbak voor Uw afdrucken, een glans-apparaat om de hoog-glans te krijgen, kortom alles kunt U er vinden om een schitterende foto te maken.

De Secretaris, J. SLUITER.

„AU CONDOR”
PLEIN 8 DEN HAAG

Het best gesorteerde Sigarenhuis in Nederland
Uit de eerste Nederlandsche fabrieken

Eigen directe importen van de bekendste Sigaren, Sigaretten en Tabakken

SPECIALITEITEN:

Import Sigaren:
PARTAGAS } Habena
ROMEO Y JULIETA }
H. UPMANN }
Dannemann (Braziel) }
Alhambra (Manilla) }

Import Sigaretten:
CAMEL
PALL MALL (Virginia & Turkish)
BOSTANJOGLO (Russisch)
CONDOR RUSSEN
YANKEES (Amerikaansch)
SEMIRAMIS (Egyptisch)
en alle andere merken.

„OZON”
VOORBURG

R.K.a.

WASSCHEN
STOOMEN

SPECIALITEIT: Hofleverancier

„ECON-TARIEF”
ook voor Heerenwasch.
HET VOORDEELIGST!

Vraagt inlichtingen:
TEL.: HAAG 778011.

B. VETH & CO

18 **B** 79
DELFT

Betrekt Uwe melk en melkproducten van de

Delftsche Melkinrichting
DIRKLANGENSTRAAT 66-70

TELEFOON No. 42

UITSLUITEND PRIMA KWALITEIT

Streng toezicht over de melk op eigen laboratorium. Gerechtigd tot het voeren van het Rijksbotermerk

J. Baretta
Delft

Voorstraat 105 - Tel. 151
Postrekening No. 109854

Koopman
en Commissionnair in
**GROENTEN
EN FRUIT**
voor binnen- en buitenland

Leverancier
Societeit „Phoenix”

WATERSPORT IS HEERLIJK,
INDIEN GE HEBT GEZORGD GOED TE KUNNEN ZWEMMEN.

Ook het leven is heerlijk, indien ge goed zijt voorbereid voor Uw taak en indien

Uw toekomst is verzekerd door een **OLVEH-POLIS**

OLVEH VAN 1879, Onderlinge Levensverzekering U.A. — Kortenaerkade 1, den Haag

Prima winterjas of costuum naar
maat met 2 maal passen f 25.-

C. SCHÖNBERG

ALLEEN:

WITTE DE WITHSTRAAT 8A — DEN HAAG

Mittel, Mosel, Riesling

Patriziertrunk

Spezialfüllung

ADOLPH HUESGEN TRABEN-TRARBACH

N.V. HOOGEWERFF-CHABOT & VISSER'S WIJNHANDEL
DEN HAAG ROTTERDAM ARNHEM

Corpsleverancier

Spekslagerij
Oude Kerkstraat 9
Telefoon 178

Specialiteit in fijne
VLEESCHWAREN
OPGERICHT 1863

FIJNSTE ZAAK HIER TER
STEDE

Aanbevelend,
A. M. STEIJGER.

N.V. BROUWERIJ

**D'ORANJEBOOM
ROTTERDAM**

Bestelt voor gebruik THUIS in de BROUWERIJ
GEBOTTELD flesschenbier
Houdbaar en heerlijk van smaak

Hoofdagent: J. T. POST
Vrouwjutteland 14, Tel. 92, Delft

Naamlooze Vennootschap
W. D. MEINEMA

Verkrijgbaar:
de tweede, geheel
omgewerkte en ver-
meerderde druk van
Nieuwe Methoden
voor Elementair-
analyse

Prof. H. TER MEULEN
en
Dr. J. HESLINGA
72 bladz., met 9 photo's
en 25 teekeningen.
Prijs ingenaaid f 2.40

TECHN. HOOGESCHOOL

De privaat-docent in den vliegtuigbouw Ir. J. Roosenschon zal, te beginnen met 20 November 1935, iederen Woensdag van 10—12 uur v.m. college geven in zaal 207 van het Gebouw voor W. en S.

Roosterwijziging.

Met ingang van 11 November wordt het college Aero- en Hydrodynamica van Prof. Dr. J. M. Burgers op Maandag van 1—2 uur voor studenten C_6^{**} , W_4^{**} , S_4^{**} , N_4^{**} verplaatst naar Maandag 2—3 uur, zaal 207.

De Secretaris van den Senaat,
F. E. C. SCHEFFER.

Prof. Ir. Chr. K. Visser maakt bekend, dat hij wegens ongesteldheid tot nader aankondiging verhinderd is college te geven.

Prof. Dr. Ir. C. B. Biezeno maakt bekend, dat hij wegens ongesteldheid is verhinderd college te geven.

Dr. J. W. Loos, bij beschikking van den Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen van 26 October 1935, No. 4221 Afd. H.O. toegelaten als privaat-docent in de Afdeling der Algemeene Wetenschappen aan de Technische Hoogeschool te Delft, om onderwijs te geven in de eerste hulp bij ongelukken, zal zijn lessen aanvangen met het houden van een openbare voordracht over: „Wijziging in de behandeling van ongelukken” op Dinsdag 19 November te 4 uur n.m. in het Gebouw voor Decoratieve Kunst der Technische Hoogeschool, Oude Delft 75.

De Rector Magnificus,
(w.g.) DIEHL.

Hiermede wordt aan Technologen bekend gemaakt, dat in December, Januari en Februari a.s. gelegenheid bestaat voor een mondeling tentamen „Metalen en Hout”.

Opgave voor dit tentamen vóór 1 December a.s. bij den assistent.

De Hoogleraar,
(w.g.) P. LANDBERG.

VAK-VEREENIGINGEN

„Practische Studie”. Bouwkundige Afdeling.

Het Bestuur van Practische Studie heeft het genoegen U hierbij uit te nodigen uw bijdragen in te zenden voor de Twee-jaarlijkse Tentoonstelling van eigen werk (Schetsen, Ontwerpen, Schilderijen, enz.). Inzendingen worden ingewacht uiterlijk op Dinsdag 26 November a.s., bij den concierge Breemans.

Namens het Bestuur:
P. LEUPEN, *Secretaris*.

Vereeniging voor Technische Physica.

Lezingen van Prof. J. Hartmann, van de Technische Hoogeschool te Kopenhagen, in de groote College zaal van het Gebouw voor Technische Physica. Dinsdag 19 November 20 uur. Gecombineerde vergadering van de Electro Technische Vereeniging met de Vereeniging voor Technische Physica. Onderwerp: De Kwikstraalgelijkrichter.

Donderdag 21 November 20 uur. Gewone vergadering. Onderwerp: Een accoustrische generator van hooge intensiteit en frequentie.

Namens het Bestuur:
A. VAN WEEL, *Secretaris*.

VEREENIGINGEN

SOCIETEIT PHOENIX.

Bij de laatste Bestuurswisseling heeft het Bestuur zich als volgt samengesteld:

S. Hingst,
H. R. S. Tyssens,
P. H. Clay,
W. v. d. Ham,
T. Komor,
T. F. Bastet,

President.
Secretaris.
Thesaurier.
Bibliothecaris.
Comm. van het Consumabel.
Comm. van den Inventaris,
Archivaris.

Namens het Bestuur:
H. R. S. TYSENS, *Secretaris*.

Het Bestuur maakt bekend dat de 89ste Dies der Societeit Phoenix gevierd zal worden op Vrijdag 22 November, en deelt mede, dat het programma als volgt is vastgesteld:

4.30 uur n.m. Borrel, aangeboden door het Dispuutgezelschap I. G. O. V., opgeluisterd door een dameskapel.

12 uur n.m. Diesrede van den President der Societeit.

Van 1 uur af Officieele Kroegjool. De Societeit zal tusschen acht uur en half twaalf gesloten zijn.

D. S. M. G. APOLLO.

Het Bestuur deelt mede, dat op Donderdag 21 November, een algemeene ledenvergadering zal worden gehouden om 23 uur na afloop van de repetitie van het orkest, op het Dispuut van de Societeit Phoenix.

Agenda:

1. Opening.
2. Notulen.
3. Financieel.
4. Bestuursvoorstel.
5. Rondvraag.
6. Sluiting.

Op Maandag 25 November zal op de Boveneetzaal van de Societeit het jaarlijksche Heerenconcert worden gehouden. Aldaar bestaat de gelegenheid en de wenschelijkheid dat de Heeren Leden van het Gezelschap in zeer ervoor geëigende omgeving voor en met elkaar musiceeren. Opgaven van deelname, worden met vermelding van de uit te voeren stukken ingewacht bij het Bestuur vóór 21 November 24 uur. Werkt allen mee en oefent om deze avond tot een succes te maken. Vele eerstejaars worden verwacht.

Namens het Bestuur:
A. L. KOLB, *Secretaris*.

REPETITOREN

BOUWKUNDE, CONSTRUCTIE-VE ONDERDEELEN VAN GEBOUWEN bij Nic. v. d. Drift, architect (oud-assistent T.H.S.), Stevinstr. 173, Scheveningen, desgewenscht ook in Delft.

ELECTROTECHNIEK, alle vakken behalve Electriciteitsvoorziening en Radio, bij Ir. D. Goedhart, ass. T.H. Hugo de Grootstr. 85, Delft.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE (ook groeplessen) bij A. Th. Sedee, Leeraar Gymnasium, Waalsdorperweg 37, den Haag, tel. 775264. (Van station H.I.J.S.M. te bereiken met buslijn R.)

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE en THEORETISCHE MECHANICA bij Ir. W. J. Vollewens, c.i., (oud-assistent T.H.) Hoornbruglaan 84 te Rijswijk (Z.-H.), Tel. Den Haag 118393.

WISKUNDE, NATUURKUNDE, MECHANICA, KL. VIERKANTEN bij Dr. Ir. E. H. M. Beekman, Maarten Trompstraat 25.

WISKUNDE, MECHANICA'S, THERMODYNAMICA, THEORIE VAN MAXWELL, WISSELSTROOMTHEORIE, bij Dr. Ir. P. M. Verhoeckx, Adriaan Pauwstraat 17, den Haag, telef. 551634. (Van station H.I.J.S.M. te bereiken met lijn 10 of 11).

ELECTROTECHNIEK en WISKUNDE bij Ir. M. van der Veen, assistent T.H., Cornelis Trompstraat 60, Delft.

WISKUNDE, THERMODYNAMICA, MECHANICA bij Ir. J. F. Schuh, van Boetzelaerlaan 28, 's-Gravenhage. (Van station te bereiken met lijn 11).

REDACIONEEL

Onlangs verscheen in de Spiegel, van de hand van een der leden der Redactie een artikel, dat de moderne film beoordeelde en veroordeelde. Naar wij konden vaststellen, bestonden tegen het bewuste artikel in ruimen kring bezwaren, en werden zelfs stemmen vernomen die pleitten voor een fiksch stukje in de Spiegel. Wie schetst echter onze verbazing bij de gewaarwording, dat niemand zulke bezwaren heeft kunnen vinden of, wanneer hij ze wel heeft gevoeld, onder woorden heeft kunnen brengen.

Als een kudde trekt op Vrijdagavond de menigte, die zoojuist, wellicht juist omdat het Vrijdag is, de Societeit bevolkte, op naar de bioscoop, en brengt daar een gezellige avond door met het genieten van filmkunst, die kort te voren in hun Officieel Orgaan op de meest scherpe manier werd veroordeeld.

Deze karakterlooze en kritieklooze aanvaarding van iets, dat ieder lezer van het Orgaan tot eenig nadenken zal hebben moeten stemmen, — tenminste deze hoop hebben wij — veroordeelen wij ten sterkste als foutief en schadelijk voor de goede Corpsgeest.

INTREDE.

Hij zit daar en kijkt.

Zijn vormen zijn vadsig en dik. Zijn houding is gelaten. Hij zit en kijkt al zoo lang en schijnt niet van plan, iets aan zijn houding te veranderen.

De dikke kop met het korte haar recht boven het lichaam, niet fier als een veldheer, maar als een oude dikke heer met een stijve nek.

„Heh, waar kijk je toch naar?”

Hij kijkt als antwoord. Maar ik weet nu heel zeker dat hij niet zit te staren. Hij kijkt naar mij.

Geërgerd ga ik weer aan het werk. Het wil niet meer. Mijn pen schrijft onzin. Zijn blikken prikken me opzij in mijn gezicht, als waren het ragfijne naalden.

Voorzichtig richt ik mij op en draai mijn oogen in zijn richting. Langzaam klimt het gezichtsveld langs de schoorsteenmantel omhoog. De lijst, het kleedje —, daar is hij weer.

Zijn mond in een starre grijns vertrokken, kijkt hij naar me, zonder een knippering, uitdagend, rustig. Lachen? Ben ik belachelijk of is alles hem even gek? Het is duidelijk genoeg overigens, dat hij om mij lacht.

In een ruk ben ik overeind:

„Zeg ellendeling, die je bent. Wat is er met jou, leelijke zwarte aap? Je zit op je krent en je lacht me uit. Zeg je nog niets?!”

Je wordt er moe van.

Zal ik me weer over mijn werk buigen?

Geen sprake van.

Uitzitten en afwachten wie van ons tweeën het wint.

Het heeft geen nut. Jij wint het toch! Niemand houdt dat uit. Je maakt je tegenstander dol. Je vreet zijn verstand op met die blik. En als hij dadelijk als een nietige gek hier rondkruipt en op zijn hoofd probeert te staan, dan glimlach je, alsof je dat allemaal niet zoo erg belangrijk was en je je wel vermaakte. Komt het omdat die vurige, smalende, zelfingenomen glimlach van jou van brons is? Eén klap en je ligt aan stukken op de grond. Maar je weet, dat ik bang voor jou ben. Kwam je maar eens uit die pose vriend, dan sloeg ik je rot. Maar dat doe je niet, daarom mag je daar blijven en raakt niemand je aan.

In eens schiet me iets te binnen, dat me nog hoop geeft. De laatste kans. Ik zal er op moeten wachten.

Vrijdag komt de werkster, toegerust met alle middelen die de techniek biedt om stof en vuil te bestrijden. Ze kijkt uitdagend naar haar vijand, die zich in de loop van deze week in alle strategische punten versterkt heeft.

„Zal ik wachten menheer?”

„Nee, gaat uw gang,” zeg ik met een zijdelingsche blik naar mijn kweller. Een donzigrijns dek rust op zijn schouders. Hij zal deze aanval niet onaangeroerd doorstaan.

„Je gaat er aan. Vroeg of laat zal er een doek op je afkomen en een groote hand. Die zal je pakken, door elkaar schudden, je wrijven, smoren —. Misschien val je en breek je je nek. En ik zal er bij zitten en zal je vernedering zien zooals je opgetild wordt en de doek over je kroeskop gaat, als je wordt omgekeerd en je met je hoofd naar beneden hangt te bungelen.”

Zou het gebeuren of zou de werkster na veel ritueel voorzichtig de stofjes verwijderen die aan je kleven, smekend niet met stomheid geslagen te worden? Ik hoop op het eerste en ik vrees het laatste. Ik ken je blik, je verachting voor alles om je heen. Nog is het oogenblik des oordeels niet daar.

De strijd begint. Als een tank komt de stofzuiger binnenschuiven en wordt in gevechtspositie gebracht in het centrum van het slagveld. Het gaat beginnen. Eerst de algemeene aanval. Onder het geloei van den electromotor worden, zonder veel tegenstand, de hoekversterkingen genomen.

Een afgebroken partij schaak wordt met bruuft geweld opgelost. Het onherstelbaar verlies moet vergoed worden door een: „Och menheer. U neemt me niet kwalijk. Ik dacht maar zoo, dat ze wel weg mochte. Zal ik ze nu maar in de doos doen?”

„Ja.”

Daar gaan ze. Gemeen pion, officier en koningin, blank en donker, zonder onderscheid des persoons, gaan ze de doos in. „Als dit geweld niet opgewassen is tegen jou daar . . . .”

Maar er vertrekt niets in de starende glimlach.

„Dan maar afwachten.”

Het oogenblik is gekomen. Het geloei houdt op en de individuele afstopping begint bij . . . . hem.

De hand nadert. Zal er iets gebeuren. Zal die hand afketsen, als op een hoogspanningsnet.

Wel neen.

Hup daar gaat 'ie, zwaait door de lucht, buitelt over zijn kop. Nog een paar toeren en hij zit weer en kijkt met dezelfde glimlach.

De macht is gebroken. Ketenen vallen mij van de polsen.

In één sprong ben ik bij hem:

„Leelijke simulant. Nu ga je eruit.”

Een doffe dreun klinkt van het plaveisel buiten.

Boeddha is niet meer.

S. K.

Het is weer feest op ons kasteel: kleurige vlaggen waaien van alle transen, en overall klinkt het vroolijk lied van vedelaars en minstreels; gelach weergalmt onophoudelijk tusschen de massieve muren van het onneembaar slot. Onneembaar? Alleen in tijden van grimmige krijg, nu weerloos overgegeven aan klaterende feestvreugde.

Fonkelend zijn de gewaden van beeldschoone jonkvrouwen, die van heinde en verre kwamen om de bloem der jongelingschap te zien kampen in het steekspel. Schildknaapjes snellen af en aan om een ieder te spijsen, en de wijn vloeit rijkelijk. Ietwat spijtig bezie ik het feestgewoel, ik ben in training en moet mij dus afzijdig houden.

Maar straks . . . . als ik mijn tegenstander getroffen heb, zal ik de eerewijn ontvangen uit de bokaal, die de door mij aanbedene mij reiken zal; ik zal drinken, wat Zij beroerde met haar lakroode lippen . . . .

Maar ik zie, dat reeds vele ridders in rusting op hun ros gezeten zijn en haast mij naar mijn toren om mij in het staal te steken.

Natuurlijk is mijn lansknecht nergens te vinden, ik tracht mijzelf mijn harnas te omgorden. Dit lukt mij echter niet, daar ik er wat uitgegroeid ben.

Na een kwartier zoeken vind ik den lummel, die ongestoord bezig is kwinkslagen te loozen temidden van de halfdranken lijfeigenen. Met eenige zweepslagen onderhoud ik hem over zijn wangedrag en snel terug naar mijn kleedtoren. Hij helpt mij vlug in mijn wapenrusting en wil ook mij eenige van zijn nieuwe grappen vertellen. Woedend vraag ik of hij de ernst niet inziet van dit steekspel. „Dacht je, dat het weer zoo'n partijtje was van plaatselijke grootheden?”

Nee vrind, zoo makkelijk komen we hier niet klaar. En tuig nu schielijk mijn paard op!”

Bij het loopen constateer ik met schrik, dat mijn linkerbeen verstijfd is. Dit zou beteekenen, dat ik niet kon uitkomen! Voorzichtig tracht ik mijn knie te buigen. Bij St. Joris! Daar heeft me die stoffel vergeten, de gewrichten te olieën! Gelukkig is het euvel met wat consistentvet spoedig verholpen.

Rinkelend begeef ik mij naar de stallen, waar mijn vurig ros reeds trappelt van strijdlust. Ik spring in den zadel, en zonder dat ik mijn paard behoef te sporen, galoppeert het in woeste vaart tusschen het gepeupel door, dat zich buiten de stallen verdringt, om de ridders te zien uitrijden. Voor de officieele tribune houd ik plotseling mijn onstuimige vaart in en breng het eeresaluut aan de edelen en jonkvrouwen die allen reeds gezeten zijn, want het spel zal zoo dadelijk een aanvang nemen. Onder hen zoek ik twee donkere oogen . . . . Een glimlach ontmoet mijn vragende blik; dan werpt Haar blanke hand mij een bloedroode roos toe. Deze wil ik vangen . . . . op het zelfde oogenblik klettert klaroengeschal, mijn paard schrikt en ik vind mij zelf terug rollend in het grijze stof. Boven de bazuinen uit klinkt het schateren van edelen en ridders, het gebulder van het voetvolk en van de lijfeigenen. Vlug sluit ik het vizier van mijn helm, opdat de menigte niet zal zien, hoe een hooge bloos mijn bleeke kaken kleurt.

Mijn paard rent hinnikend rond, en wordt nog wilder wanneer eenige grappenmakers het arme dier met hun lansen trachten op te hitsen.

Eindelijk weet ik het op te vangen en maak mij zoo snel mogelijk uit de voeten.

Reeds treffen de eerste kampioenen elkaar in het strijdperk, het wapengekletter wordt afgewisseld met uitroepen van de tribune, kreten van lof en van hoon. Telkens keeren triomfeerende strijders uit het kamp, telkens worden de resten van overwonnen ridders weggesleept.

Dan komt mijn beurt: kampioenschap vedergewicht.

Ik zelve ben lang maar zeer mager, mijn tegenstander blijkt klein en lenig te zijn.

Mijn lans knecht reikt mij de nieuwe lans, die ik voor dit tournooi deed vervaardigen: de schacht van cederhout uit Libanon, de scherpe punt gesmeed uit het beste vloeistaal, dat in Saracene te krijgen was. Helaas is deze speer zwaarder dan de oude, waarmee ik reeds vele overwinningen bevochten heb. Wij wachten op het tromgeroffel, dat als startschot dienst doet, rrr, rrr, rrrrr! Stormen op elkander in!

Reeds bij de eerste aanval wil ik hem vernietigend treffen. Op het laatste oogenblik bukt het ventje zich, en dan gebeurt het vreeselijke, het onsterfelijk belachelijke, dat aan mijn sport-carrière voorgoed een einde zal maken.

Mijn zware lans kan ik niet meer wenden, mijn paard stort zich tegen de houten wand, die de tribune scheidt van de arena. Mijn speer hoort zich meer dan een voet in het eiken schot en blijft trillend staan. Wanhopig trek ik aan mijn wapen, maar dit zit onwrikbaar vast; opnieuw sidderen de tinnen door het bulderend gelach.

Maar vreeselijker is de ééne stem, de hooge meisjesstem, die ik hier bovenuit hoor gieren, ik durf niet omhoog te kijken, geef mijn paard de sporen, en ren in woeste galop tot in het verste hoekje van het slot, waar ik de door lach verkrampde tronies niet meer kan zien. Dan vlucht ik verder, na mijn paard te hebben vastgebonden, langs vele wenteltrappen naar mijn door een enkel diepgelegen venster verlichte cel. Daar besluit ik voor altijd afstand te doen van verdere sportroem, en me over te geven aan studie en overpeinzing. Vastberaden grijp ik een ganzenveder, en schrijf op een nieuw blad perkament met bevende letters:

INTREDE.

B. S. B.

De Redactie heeft zich als volgt samengesteld:

G. W. Koopman, *Waarnemend Hoofdredacteur.*

H. R. S. Tyssens, *Griffier.*

R. Ver Loren van Themaat

T. Komor,

S. G. Kruytbosch,

L. C. Sloth Blaauboer,

Redacteurs.

Virtus, 2 Nov. Op de titelpagina worden de leden van het L. S. C. aangemoedigd hun lustrum-almanak goed te maken, door mengelwerk, varia's en adreswijzigingen in te sturen.

De Clercke Cronieke, 2 Nov. Uit het verslag van de rede van den rector ter gelegenheid van de inauguratie der nieuwe leden van „Vindicat atque Polit”: „... spreker achtte een woord van waarschuwing tegen verzuiving op zijn plaats, teneinde te zorgen, dat deze tijd (de groentijd) niet het veelgelaakte karakter zou aannemen, dat de groentijd bij andere Corpora vaak draagt.”

Op deze wijze gezegd is dit een beschuldiging, die alle „andere” Corpora zich kunnen aantrekken.

Propria Cures, 9 Nov. „P. C. is een studentenblad”, zegt de heer J. J. Polak bij zijn intrede. Zeker omdat de officieele mededeelingen van het Corps er in staan. Er is toch wel wat erg veel kostbare plaats geofferd aan kritieken en besprekingen.

Virtus, 9 Nov. Treffende tegenstelling met P. C. Het is hier niet noodig mede te delen, dat we met een studentenblad te maken hebben.

Het is nog lang niet het te verwezenlijken ideaal, maar toch een nummer, dat met hoofd en schouders boven zijn voorgangers, die dan ook bijzonder slecht waren uitsteekt.

De *Vox* komt ook nog in de bus. De inhoud vermeldt een verslag, dat in het geheele pamflet niet te vinden is.

Nieuw Senaat geïnstalleerd
Scharrelen snel aangeleerd
Pinokkio heeft zich geweed.

In 't Zuiden werd 'T ijs gebroken
maar geen Frans gesproken.
Robje, vuur'ge Rosenson!!
Daam daar vele zieltjes won
Kees het lang zoo goed niet kon.

President,
't vak gewend
kleine aberratie??
Nieuwe mores installatie??

Boordevol
Alcohol
In de lorum.

π
Schaadt
het Decorum
van Senaat.

R. b . . . . Red. c . . e . . . . .

Leo stond op hooge bergen
en keek ten zeewaart in
Daar zag hij een gladde twee drijven
met een Prins en een sturing erin
en kwam hem iets in den zin.

Hij riep toen naar sturing beneden
als je in mijn kamer wilt gaan
Met jan en tijd te over,
Dan krijg je een prinsenaan
Zoo'n persoonlijkheid staat ons wel aan.

De Senaat is zwaar bevallen
Van 'n expert in hockeyballen
Vijfde man in deze rij
Taak: Contact met burgerij.

Een duister weggestoken zekere bastet
Plots'ling opgedoken, in 't volle licht gezet
als candidaat van het bestuur.
Om zich te laten kennen
Om aan de sfeer en 't nachtelijk uur
te wennen
zonder dat men hem dat vroeg
plots iedere avond op de kroeg
een dag of tien, een korte duur:
van autoprol tot kroegbestuur.

Zwarte pruik
Vette buik:
Een hongaar is
Commissaris
van 't inwendige gebruik.

UIT 'T ROODE KAMERDE

De Senaat heeft zich als volgt samengesteld:

W. M. Reuhl,	<i>President.</i>
J. B. F. van Hasselt,	<i>Secretaris.</i>
R. R. M. Rosen Jacobson,	<i>Thesaurier.</i>
D. M. W. Staring,	<i>Archivaris.</i>
C. Kolff,	<i>Commissaris.</i>

Namens den Senaat:

J. B. F. VAN HASSELT,
Secretaris

GEVESTIGD - 1864 -

PATISSIER CUISINIER
P.M.v.DISSELDORP
 FA. GUSSENHOVEN
 BINNENWATERSLOOT 30

Grote sortering dozen
 bonbons

APPELBOLLEN
 Na 8 uur Koud en warm
 uit de Automaat

TEL. 18 TEL. 18

BOLLINGER BRUT
 EEN BUITENGEWONE CHAMPAGNE

VERKRIJGBAAR BIJ:
B. A. VAN DE VEN & Co.
 WIJNKOOPERS
 WIJNHAVEN 11 — TELEFOON 78

Voor Uw koffietafel
 koopt U het beste bij
W. G. v. d. Ham

Grootste sortering Vleesch-
 en Vischconserven.
 Fijne vleeschwaren steeds
 versch en eerste kwaliteit.
 Prima kaassoorten Goudsche-
 Leidsche-, Edammer- en
 Lunchkaasjes.
 Doosjes chaletkaas 35 en 37 ct.
 De fijnste Delftsche Roomboter
 Bestellingen worden aan huis bezorgd

Aanbevelend,
 W. G. v. d. HAM

OOSTEINDE 165, TELEF. 885
 FREDERIK HENDRIKSTR 2a

Heerenschoenen „COWBOY”

in 20 verschillende modellen.

Prijzen: f 3.95 — f 6.50

MOLENAAR, Wijnhaven

Telef. 917

Overalls,

Witte Jassen

Bij KOK krijgt U de juiste modellen;
 goede kwaliteiten tegen lage prijzen

HEEFT KOK OOSTEINDE 139 - DELFT - TEL. 11

**STAATSMIJN
 PRODUCTEN**

**MYBRANDSTOFFEN
 HANDEL
 M.H.S. OLIEMANS**

Luistert naar deze Ontvang-combinatie!

Van geen enkel Radiotoestel zijn er zóóveel in Delft geplaatst
 als van ons

RADIO DISTRIBUTIE TOESTEL

De DUIZENDE geplaatste toestellen brachten ons DUIZENDE
 tevredenheidsbetuigingen.

OOK GIJ kunt voor 60 cent per week of f 2.50 per maand ge-
 nieten van een EIGEN TOESTEL, dat de hoogste waarde biedt
 voor een luttel bedrag.

De wereld staat voor U open met

HEES & Co's RADIODISTRIBUTIE!

Lage aansluitingskosten — Nimmer onkosten!!

Vraagt ook demonstratie der nieuwste Philips en Bell toestellen,
 met automatische fadingscompensatie, karthotheek stationsschaal en
 vele nieuwheden meer . . . . . VANAF F 97.50
 Occasions in radio-apparaten steeds voorradig VANAF F 22.50

N.V. HEES & Co., DELFT

PEPERSTRAAT 8-10

J.G.v.VELZEN & Zn.

VERWERSDIJK 32

TEL. 1689 DELFT

**JAPONNEN
 COMPLETS
 MANTELS**

OOK NAAR MAAT
 VOOR
 CONFECTIEPRIJZEN

Ober!
 mij ook n DE KUYPER
 No 1695

F.M.D. v. d. Gaag
zorgt

voor Uw meubelen
 en verhuizingen

**A
 D
 R
 E
 S** → v. d. HEIMSTR. 83
 Leverancier Societeit Phoenix
 TEL. 1061
 GIRO 148427

N.V. „CEMSTO” - Vrijenbanschelaan 22-24

□ □ TELEFOON 1020 □ □ □

**Het schoonmaak- en
 Glazenwassersbedrijf
 voor Delft**

AMSTERDAM — HAARLEM — HILVERSUM — VELSEN
 LEIDEN — DEN HAAG — DELFT — R'DAM — UTRECHT

**VLEESCHHOUWERIJ
 SPEKSLAGERIJ
 A. W. VEELTURF**

PEPERSTRAAT 17 h. Koornmarkt
 Telefoon 38 Postgiro 160021

DE MODERNSTE SLA-
 GERIJHIERTERSTEDEN
 MET DE NIEUWSTE
 KOELINRICHTINGEN

SPECIAAL ADRES VOOR
 HEEREN STUDENTEN
 VOOR FIJNE VLEESCH-
 WAREN VOOR ONTBIJT
 EN KOFFIETAFEL.

VAN DEN KLAPSTOEL

BALLET JOOSS.

Wij gelooven in den dans — als in een onafhankelijke dramatische kunst — een kunst die niet vertaald kan worden door woorden; haar taal is beweging, opgebouwd uit vormen en doordrongen van gevoelens.

KURT JOOSS.

Reeds zoolang als de menschheid bestaat, is er ook de danskunst. Bij alle primitieve volkeren was het de voornaamste kunstuiting, zooals dat nu nog het geval is bij vele negerstammen in Afrika. Zoodra echter op deze primitieve mensch de beschaving ging inwerken, en daarbij de verfijning en verwekelijking, richtte hij zijn aandacht meer op geestelijke kunstuitingen. Ja, men kan zonder overdrijving zeggen, dat bij die volken de dans het hoogst in aanzien staat, waarbij de lichaamsbouw het meest ontwikkeld is. Maar wanneer het menschelijk lichaam onvolkomenheden begint te vertoonen, zoekt men een wijze om zijn kunstgevoel op minder vermoeiende wijze te uiten, waarbij nu de geest steeds meer belast wordt.

In het einde van de 19e eeuw waren in West-Europa de omstandigheden voor de danskunst wel zeer ongunstig. Men meende geestelijk op een zeer groote hoogte te zijn gekomen en het stoffelijke en lichamelijke werd min of meer veracht. In deze tijd werd er zeer weinig aandacht aan sport en lichaams-cultuur geschonken. Natuurlijk zag men neer op de danskunst, weigerde in elk geval, deze als serieuze kunstuiting te beschouwen. De dans stelde schoone vrouwen in staat, zich zoo bekoorlijk mogelijk te bewegen, en kon zodoende altijd wel belangstelling vinden, maar men dacht hierbij niet aan het begrip kunst.

Toen kwam de groote omwenteling, de wereldoorlog, die de Westelijke beschaving dooreenploegde, die geestelijke waarden, welke men tot nu toe hoog had gehouden, vernietigde. En nu wij uit deze chaos trachten weder iets op te bouwen, zoeken wij naar nieuwe idealen, waarnaar wij ons richten kunnen. Geestelijke idealen zijn er niet, ze zullen pas zeer langzaam weer ontstaan; wij stellen ons dus in op iets concreter, iets dat wij nu reeds kunnen bevatten. En daarom hebben wij oprechte bewondering voor dengene, die de x-meter vrije slag weer eenige seconden sneller weet af te leggen, voor dengene die de voetbal zuiver in de linkerbovenhoek van de goal weet te schieten. En blijmoedig volgen wij dit voorbeeld; met intense ijver trachten wij het witte balletje met de gekromde stok te jagen, we stuwen een bootje voort en zijn uitgelaten blij, als wij dit sneller kunnen als andere bootjevaarders.

Wij kijken met plezier naar een meisje, dat goed tennis speelt; al haar bewegingen zijn ingesteld op het terugslaan van de bal, maar door haar harmonische bewegingen maakt zij dit spel tot een dans.

Nu is het oogenblik gekomen, om in te zien, dat de dans een volwaardige kunstuiting is. Eindelijk kan de danskunst de plaats innemen, die zij verdient, en vroeger ook gehad heeft. Men begrijpt, dat de dans een expressie kan zijn van alle menschelijke uitingen en gevoelens.

En dit heeft men inderdaad reeds ingezien in West-Europa. Het verst ontwikkeld in deze richting is ongetwijfeld Duitschland, waar de Körperkultur een groote plaats inneemt. Daarom ook, dat een Duitsch ballet in deze nieuwe, eigenlijk: herleefde kunst reeds een groote hoogte bereikt heeft.

In de hoop, dat velen van U spoedig in staat zullen zijn om het ballet Jooss zelf te zien, zal ik U trachten te vertellen, wat ik daarvan in Rotterdam zag.

Ballade. Kurt Jooss vond in een oude kroniek uit het jaar 1100 de volgende zin en bouwde hierop zijn ballet: „... Koningin Mathilde echter schonk de jonge Markiezin een vergiftigde bloem, aangezien de Koning haar te zeer het hof maakte.” In gestyleerde figuren en danspassen zien wij den Koning en zijn wreede koningin temidden van hun hofhouding. Een wonderlijke indruk maken de kostumes, die van cellophaan gemaakt moeten zijn, en bij elke beweging een krakend geritsel veroorzaken. Maar niettegenstaande de hoofsch statige bewegingen zijn vooral de figuren van den koning, markies en markiezin prachtig menschelijk in hun uitingen, en in de dans voelen wij onmiddellijk het vreeselijke drama, dat zich tusschen deze figuren afspeelt. Het geheel doet denken aan een oude miniatuur: immers ook daarbij een stijve, gestyleerde houding, doch dikwijls weerspiegelt het gelaat een emotioneele uitdrukking.

De muziek, uitgevoerd op twee vleugels, is een moderne bewerking van een oud Fransch volksliedje. Ook bij de andere dansen was het prachtige samenspel van de twee pianisten op zich zelf een genot.

Wereldstad. In het rythme van eenige banale jazzmelodietjes, die tot een navrant geheel zijn verwerkt, speelt zich een tragedie af zooals deze dagelijks moet voorkomen in een groote stad. Het eenvoudige meisje, dat opgeslokt wordt door de wereldstad, en moreel te gronde gaat. We zien de sfeer van een drukke straat, een dancing, een kroeg enz., alle aspecten, die men in een groote Stad vindt. Maar niet door décors of bijzondere kostuumes wordt dat alles ons gesuggereerd, alleen door gebaren! Dat is danskunst.

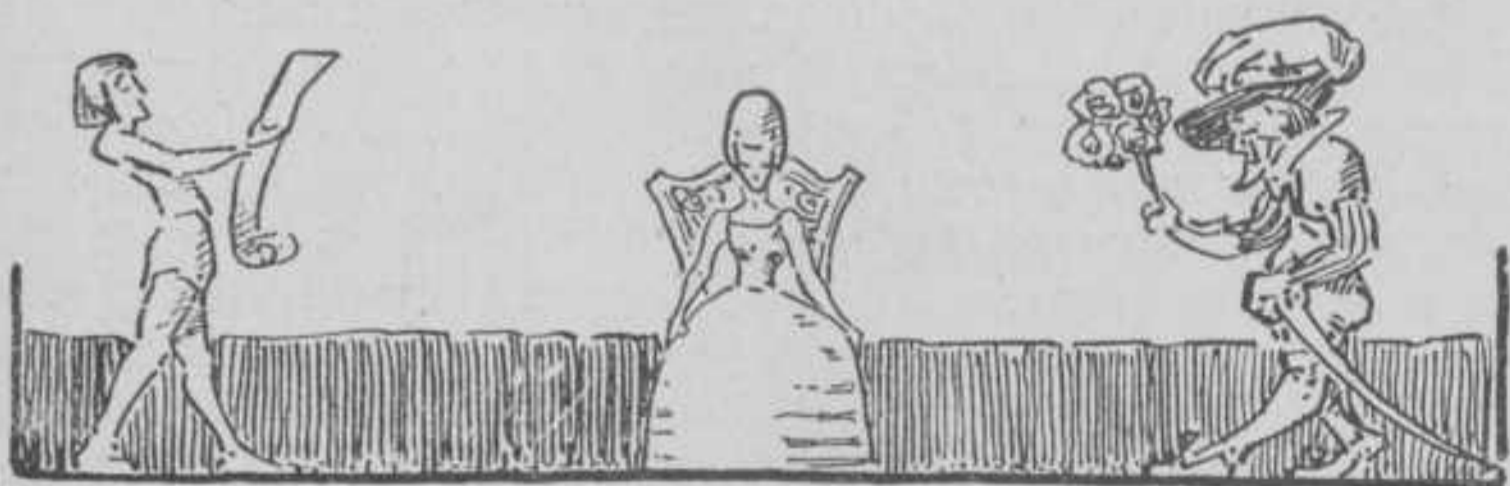
Het laatste ballet, „De Spiegel” geeft ons een wanhopig tijdbeeld van na-oorlogsche toestanden.

Eerst een oorlogsbeeld: vluchtenden uit alle lagen der maatschappij: arbeidersvrouwen, chique gekleede dames, geestelijken, een koning.

We zien, hoe steeds weer nieuwe soldaten, brallend met geforceerde moed, opmarcheeren en vallen.

Dan de ellende, die na de oorlogsroes eerst recht begint. Klassenstrijd, werkeloosheid, beurs-speculatie, prostitutie, alles wordt ons in schrijnende beelden getoond. De toestand wordt onhoudbaar, alle klassen zijn ontevreden, een revolutie is het gevolg. Dan geeft Kurt Jooss ons de oplossing: alle klassen vereenigen zich en marcheeren tezamen op, nu niet om te strijden, maar om een nieuwe wereld op te bouwen!

V. B. S. B.

FEUILLETON

UIT EEN OUD DAGBOEK.

(Vervolg).

Zooals ik U al zei, vervolgde de oude kaptein zijn verhaal, werd de ochtend na mijn bezoek bij Ben Ali, de lading op de kade opgeslagen. Ik had me natuurlijk tegenover de bemanning wat geheimzinnig uitgelaten over de aard van de vracht, en zoo heerschte er een recht nieuwsgierige stemming. Ondanks de vriendschappelijke verhoudingen aan boord, had ik er danig de wind onder en zoo viel het mij gemakkelijk de nieuwsgierigen de mond te snoeren.

De lading bestond uit een vijftiental groote eikenhouten kasten met koperbeslag, luiken en roosters. Verder waren er nog vijf kisten, van stevige hangsloten en grendels voorzien en van veel kleinere afmetingen. Slaven van Ben Ali brachten in een

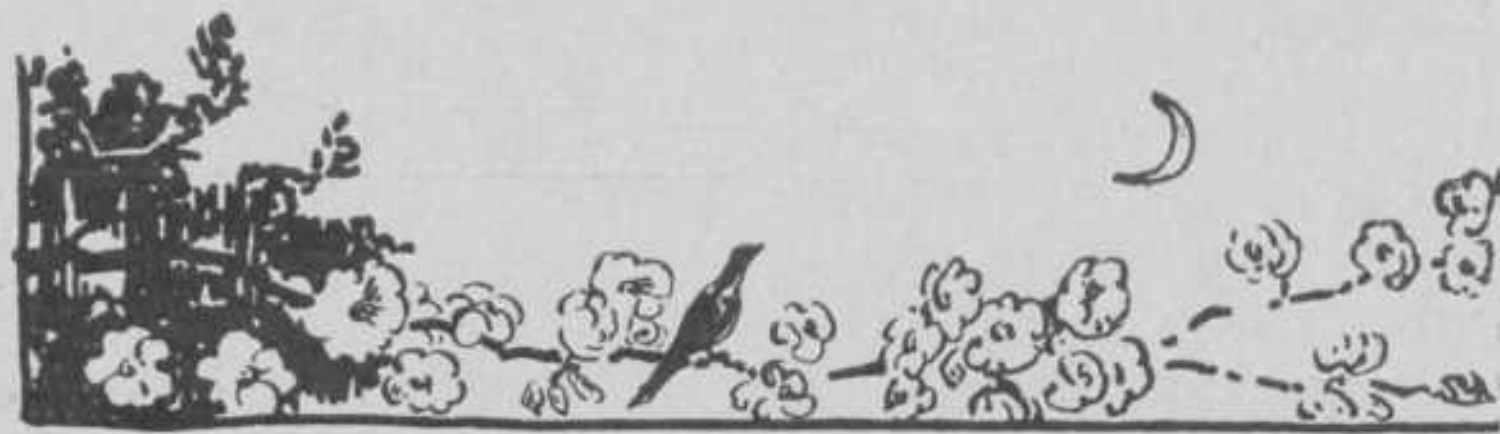
korten tijd de boel aan boord, de meester zelf kwam nog even inspecteeren en in de loop van den middag konden we weer zee kiezen. Een zware buidel zilvergeld kon ik opbergen in de kast van de kapteinshut.

Het was kolossaal warm, maar toch maakten we met een windje in de rug nog een aardige gang. Er was weinig te doen aan boord; de twee muzelmannen, die Ben Ali mee had gestuurd, lagen den ganschen dag lui op het dek en bewogen zich alleen op gezette tijden om op hun gebedsmatjes Allah! Allah! te roepen.

De reis verliep geheel naar wensch, alleen de wel erg groote hitte baarde mij eenige zorg. Dit was het weer, waaruit de geweldige stormen voortkomen, die de schrik zijn van alwie geregeld op de Middellandsche Zee vaart. Mijn booze voor gevoelens bleken mij waarlijk niet te hebben bedrogen. Op de derde of vierde dag van deze reis trok de lucht dicht, als wij dat plegen te noemen, met groote snelheid, en binnen een half uur dreven we hulpeloos rond in een dreigende windstilte. Het weerglas liep met snelle vaart terug en loodgrijze wolken veroorzaakten een welhaast Egyptische duisternis. Daarbij was de hitte bijna niet uit te houden. Lang duurde deze toestand niet maar het leek ons wel honderd jaren.

Toen barstte de storm los met wervelwinden en donderslagen, die letterlijk een ieder hooren en zien deden vergaan. Ik bad luidop dat de Heere onze bark genadig mocht zijn, en door het geraas van de storm hoorde ik zoo nu en dan de Muzelmannen gillend Allah aanroepen. Door de stroomende regen zag ik hoe

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

NACHTELIJK AVONTUUR.

Hebt U er al eens over nagedacht, hoe U Uw kamer achterlaat, wanneer U naar bed gaat, of verpoozing zoekt op de Societeit of elders?

Niet? Dan zal U misschien interesseeren, wat mij onlangs is overkomen, toen ik na een avond van zwoegen op een lastige opgave ten einde raad in een luie stoel was neergevallen. Toen ik daar eenigen tijd had gezeten, rust zoekend door middel van nicotine, kalmeerden mijn zenuwen en juist zou ik door slaap worden overmand, toen ik plotseling de gewaarwording kreeg, dat de hurkende Egyptische wijsgeer, de scribe, die op mijn schoorsteenmantel zit, opstond. Deels door schrik, deels van nieuwsgierigheid, bleef ik liggen, de oogen half dicht. Voorzichtig buigt de man zich heen over de barst in het glas, werpt even een onderzoekende blik op mij, en als hij alles rustig bevindt, maakt hij een kleine, afgepaste beweging met zijn hand ten teeken, dat het terrein veilig is.

Wat gebeurt?

Mirakel, de geheele omgeving begint te leven, ieder voorwerp blijkt met menselijke eigenschappen begaafd! Eerst klinkt een zacht gemurmelt, langzaam zwelt het aan en ten slotte ben ik in staat, de gesprekken, die er gehouden worden, te volgen.

Boven op de boekenkast is het een gerinkel van belang. Daar staan de leege flesschen.

Een Moezelwijnflesch geeft op hooge toon af op de Bourgonje en de Cognac, die vlak naast hen staan, en die naar zijn zin veel te veel plaats inneemt. Deze trekken zich daar niet veel van aan; de eerste onderhoudt zich met gedempte stem met Whiskey, een Schotsch hoogwaardigheidsbekleeder.

Cognac, officier van ouden landelijken adel, praat met zijn sterren en zijn strooien uniform; nu en dan werpt hij verliefde blikken op de sierlijke Italiaansche, die een precieus rokje om haar breede heupen heeft, dat rijkt tot aan haar kostelijke taille. Daardoor wekt hij de woede en de afgunst op van den vurige Spanjaard, die maar steeds dat ellendige geflirt moet aanzien. Zijn liefde wordt niet beantwoord, want hij is maar een arme, sjofele slokker, en heeft vast niet meer dan een gulden gekost. De Tokayer, kleurloos en leelijk, zingt melancholiek zijn leed uit, gedoemd om steeds maar weer door het rood van het corpsmutsje aan tijden van schoonheid en roem herinnerd te worden.

De oude, onbeschaafde maar stoere Hollandsche kruiken zitten

ze zich op de ruimen van het middenschip in een uiterst gevaarlijke toestand bevonden. Ik trachtte er zoo goed en zoo kwaad als het mogelijk was heen te kruipen. Hun negertronies waren vertrokken van angst en voordat ik ze kon bereiken, hadden de woedende elementen hen al overboord gespoeld. Met den tweeden stuurman en den bootsman sjarde ik de luiken van de ruimen nog eens dubbel vast.

Zoo nu en dan meenden we boven het geraas van de storm uit doodelijk verschrikte menschen van angst te hooren gillen, maar we hadden het te zeer met ons zelve te doen om er eenige aandacht aan te kunnen schenken. De bootsman geraakte tot overmaat van ramp met een been verward in het touwwerk en door een windvlaag neergeslagen, brak hij het been op drie plaatsen en zwaaide brullend van pijn aan het beklemd geraakte been over het dek. Met eigen levensgevaar moesten we hem lossnijden, en konden we hem daarna voet voor voet naar het achterschip in veiligheid brengen. Gestadig nam de sirocco in kracht toe en zelfs de geheel opgerolde zeilen aan de ra's waren een te groote windvang en na een vervaarlijk gekraak brak de groote mast af en viel buiten boord. Wij allen dankten in stilte den Heere, dat de mast schoon was afgeknapt en verder weinig schade had aangericht. Ik gaf het bevel zoo snel mogelijk de tuien te kappen, wat niet dan na een harde strijd gelukte. De matroos Arie Klaasz. werd hierbij over boord geslagen . . . het was een aardige, ronde kerel, voegde hij er in gedachten aantoe . . .

Geruimen tijd wisten we nu met vereende krachten de boeg op de golven te houden, tot eindelijk een enorme watermassa het roer uit zijn hengsels wrong en de stuurinrichting geheel vernielde; het roer kwam er half bij te hangen, en sloeg steeds met geweldige klappen tegen de spiegel; zoo waanden we ons al reddeloos verloren. Het schip ten speelbal voor de golven en de bemanning in wanhoop vastgeklemd aan het

eerst gezellig te kaarten, maar dit ontaardt al spoedig in een vreeselijke scheldpartij.

De schoone Italiaansche gaat verontwaardigd opzij, van zulke ruwe klanten is zij niet gediend; Whiskey vindt het wel grappig. Het kleine Harteveltje (een proeffleschje), staat alle buitenlanders na te jouwen en maakt flauwe grappen over hun namen, als vol? nay! of iets dergelijks.

De glazen beklagen zich erover, dat zij almaar op hun hoofd moeten staan. Tegen de flesschen zetten zij een groote mond op: „Wil jullie de smoelen wel eens houden, kale nietsnutters, leeghoofden, wat doen jullie hier? Wij doen ons werk, dan mogen we op de tafel staan, dan kijken de Heeren vurig door ons heen, dan kussen zij ons, ja we kunnen wel zeggen, dat we ze in onze macht hebben, maar jullie staat hier maar zonder geest, zonder inhoud, donder op, je hoort hier niet!”

De Duitscher begint terug te schreeuwen, hij windt zich ontzettend op:

„Als wij er niet waren, waar waren . . .”, maar de Schot Whiskey zegt waardig: „Wij spreken niet met wezens zonder ziel.”

De Italiaansche trekt zich het laatste in het geheel niet aan, zij weet niet, dat zij geen ziel heeft, of misschien vindt ze het wel aardig.

Ik leg mijn oor te luisteren en nu hoor ik nog meer: de doeken aan de muur zijn aan het kijven; zij vinden dat zij verkeerd hangen, en schreeuwen tegen elkaar in.

Op de grond liggen kranten; zij roepen luid de actualiteiten uit, ze zeggen steeds het zelfde anders, niemand stelt er meer belang in.

De corpsdiploma's houden zich overal buiten, want zij zijn zich bewust van hun waardigheid en weten hun stand eer aan te doen.

De prenten uit de Spiegel zeggen ook niets, want zij schamen zich, dat zij niet meer weten, wat zij voorstellen.

Marlene Dietrich rilt van de koude, met haar naakte schouders. De silhouetten loopen elkaar na om de spiegel en vermaken zich best. De etsen smalen over die prullen zonder eenige diepte. „Kijk naar je eigen,” zegt een karikatuur terug, „zoo zijn er twaalf in een dozijn.”

De wandspiegel is aan het spelen met de scheerspiegel; zij staan tegenover elkaar te kaatsen met een beeld, maar na een tijdje krijgen ze ruzie, wie begonnen is.

Tenslotten begint alles tegen elkaar, de flesschen tegen de doeken, de etsen tegen de silhouetten, deze tegen de scheerspiegel, en zoo voort; het kabaal is bijna niet meer uit te houden, totdat . . . Plotseling heft de wijsgeer gebiedend de hand en spreekt met wijze waardige woorden. Onmiddellijk verstomt het lawaai; ieder zwijgt eerbiedig en doet alsof hij er iets van begreep.

Net kraait de eerste haan. De wijze veegt zijn voorhoofd af met de rug van zijn hand en gaat weer op zijn krent zitten, zooals hij daar altijd zat.

Toen ik weer tot mijzelf kwam, kierde het daglicht al langs de gordijnen. Huiverig ben ik toen in bed gekropen.

H. H. ADELAAR.

schip, mijnheer, het was een treurig gezicht en ik zal het van mijn leven niet vergeten!

Doch als de nood het hoogst is, is de hulp nabij, en even plotseling als de orkaan was opgekomen, ging hij weer liggen. Het gillen van de wind door het want hield plotseling op en, hoewel onze toestand nog verre van rooskleurig kon heeten, ademden wij weer wat ruimer. Eerst nu drongen duidelijk de noodkreten uit het ruim tot ons door. Er moesten zoowaar menschen verborgen zijn geweest in Ben Ali's geheimzinnige lading. We konden echter toch niet helpen en hadden alle krachten noodig om ons roer weer in een hanteerbare staat te brengen en verder was „Land Vooruit” gemeld. Met groote snelheid werden we landwaarts gevoerd en hoopten, dat rotsen noch klippen onze uiteindelijke redding zouden bedreigen. We dreven een groote baai, in de vorm van een halve maan, binnen waar het water veel rustiger was en liepen met nog vrij veel vaart op een strand van grof zand en kleine steenen. Het schip zat onwrikbaar en er zat niet veel anders op dan aan land te gaan en het ons zooveel mogelijk naar den zin te maken.

In de eerste plaats werd het ruim geopend, waaruit nog steeds kreten kwamen; er bleek ruim twee voet water in te staan. De kleine kisten waren rondgeslingerd en hadden nogal schade aangericht, de groote waren goed gestouwd en vastgezet geweest, en stonden nog vrijwel op hun plaats.

Met breekijzer en hamer moesten we de kasten forceeren, en tot onze verbazing en ontsteltenis kwam uit iedere kast een schoone Arabische, enkel gekleed in een prachtige sjaal, maar het toonbeeld van menselijke ellende. Verscheidene waren nogal ernstig beschadigd, en allen zagen onder hun nikkerkleur groen van de narigheid. De kleine kisten bevatten voedsel en wijn, door het slingeren van het schip geheel en al dooreen gehotst.

Kn.

(Wordt vervolgd).